

Dansk Socialrådgiverforening
Toldbodgade 19 A – 1253 København K.

Folketingets Socialudvalg,
Christiansborg
1240 København K.

Den 17. maj 1991

Vedr.: L 62 og socialministerens ændringsforslag af den 1. maj 1991

Dansk Socialrådgiverforening har på et tidligt tidspunkt overfor den daværende socialminister Aase Olesen peget på det uheldige i at starte på lovændringsarbejde inden for førtidspensionsområdet ud fra en budgetteknisk aftale med KL.

DS vil ikke afvise, at en samling af kompetencen omkring revalidering og førtidspensionstilkendelser i primærkommunerne vil kunne udformes hensigtsmæssigt.

At få tilkendt en pension er en vidtrækkende begivenhed i et menneskes liv: det er et handicappet menneskes sikring af tilværelsen – og det er en væsentlig samfundsøkonomisk omkostning. Begge momenter kræver størst mulig kvalitet og sikkerhed i afgørelserne.

Med andre ord: der skal grundighed til, såfremt en for borgerne så vigtig del af det sociale sikkerhedsnet skal ændres. Og det mener vi hverken ligger bag L 62 eller de foreliggende ændringsforslag.

Forinden man derfor begiver sig ud i at bruge 30 millioner på at flytte nævn og personale, og forinden man begynder at skille kompetencen i den ene og den anden slags førtidspensioner, mener vi, man bør gå mere seriøst til værks og nedsætte det udvalg, som socialministeren foreslår til at overveje hele området.

Vi vil foreslå, at udvalget bl.a. skal arbejde med:

- Forenkling.
- Borgernes retssikkerhed.
- Sikring af det aktiverende beredskab og kvaliteten i det.
- Sikring af en høj kvalitet i sagsbehandlingen og beslutningsprocessen.

Med hensyn til det sidste punkt vil vi understrege, at en flytning af revaliderings- og pen-

sionsnævn til statsamter væk fra amtskommunens øvrige socialfaglige afdelinger, ikke mindst revalideringsområdet, vil betyde, at den nødvendige specialbistand til kommunerne forringes. Dette er bekymrende, fordi pointen med rådgivningsindsatsen jo netop er at øge de primærkommunale sagsbehandlers problem-løsningskapacitet, som bliver endnu mere påkrævet, hvis kommunerne skal have tilkendelseskompetence.

Af SFI-rapporten »Førtidspensionering eller...« fremgår, at over 90 pct. af kommunerne benytter amtskommunernes konsulentbistand på revaliderings- og pensionsområdet, hvilket ligger over omfanget inden for andre rådgivningsspecialer.

Det store antal sager og det faglige miljø i amtskommunernes revaliderings- og pensionsafdelinger sikrer viden om praksis, problemer og udviklingstendenser, hvilket i sidste instans udgør en vigtig del af klienternes sikkerhed for en korrekt afgørelse.

Rapporten fra Ballerup-forsøget beskriver de primærkommunale vanskeligheder med at opbygge en tilstrækkelig ekspertise og kontinuitet i afgørelsesteamet. Det er problemer, som vil blive mangedoblet i mindre kommuner.

Vi vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at den behandling, hele spørgsmålet vedrørende en omlægning af pensionstilkendelsen har været og stadig er udsat for, giver en helt urimelig situation for det personale, som de eventuelle forandringer berører. I sin uheldigste konsekvens betyder det, at kvalificeret personale forlader revaliderings- og pensionsnævnene i frustration over en mere end usikker fremtid.

Vi har noteret os, at forslaget om, at kommunale skønsmæssige afgørelser kun kan tilside-sættes af de amtslige ankenævn og den sociale ankestyrelse, hvis skønnet »er ulovligt eller åbenbart urimeligt«, er opretholdt. Forslaget